

Sygnatura akt I C 794/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19-10-2016 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Klimczak

Protokolant: p.o.sekr.sąd. Konrad Gajdziński

po rozpoznaniu w dniu 7-10-2016 r. w Koninie na rozprawie sprawy

z powództwa **G. K.**

przeciwko **B. Ł.**

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 500 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;
3. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Koninie) na rzecz:
 - adwokata E. W. kwotę 1.476,00 zł,
 - adwokata Ł. W. kwotę 1.476,00 zł,
 - radcy prawnego M. N. kwotę 1.476,00 zł,
 - radcy prawnego E. U. kwotę 1.476,00 zł,
 - radcy prawnego S. U. kwotę 1.476,00 zł,
 - radcy prawnego A. B. 1.476,00 zł.

SSO Mariola Klimczak

Sygn. akt I C 794/14

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądań powódka G. K. wniosła przeciwko B. Ł. o zapłatę kwoty 423.043,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za nienależyte reprezentowanie powódki w postępowaniu sądowym o sygn. I C (...), a nadto, kwotę 200.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utratę mieszkania na skutek zaniedbań pozwanego, kwotę 26.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utratę zlicytowanego garażu na skutek zaniedbań pozwanego, kwotę 81.650,92 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za powstałe zadłużenie powódki wobec (...), kwotę 31.073,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za powstałe

zadłużenie powódki na rzecz (...), kwotę 2.817,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za zapłacony przez powódkę czynsz do (...), kwotę 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za spłacony przez powódkę kredyt na utracone mieszkanie, kwotę 120.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utracone zarobki w związku z brakiem możliwości prowadzenia działalności gospodarczej, kwotę 6.729,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za zaniechanie przez pozwanego podjęcia się reprezentowania powódki w sprawie I Co (...), kwoty 50.000,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w mieniu powódki wobec braku przyznania jej lokalu socjalnego, kwoty 500.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z powodu naruszenia dóbr osobistych powódki i straty moralne w związku z rozstrojem zdrowia powódki, utratą mieszkania wraz z wyposażeniem i garażu, ogłoszenia licytacji z podaniem imienia i nazwiska pozwanej, „rozbicia” rodziny powódki - na skutek wydania niekorzystnego orzeczenia w sprawach, w których pozwany reprezentował powódkę jako jej pełnomocnik, poczucia wstydu w związku z eksmisją i nagłośnieniem sprawy w lokalnych mediach, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania, a na wypadek oddalenia powództwa nie obciążanie jej kosztami procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka podkreślała, iż poniosła szkodę w związku z nienależytym wykonywaniem przez pozwanego obowiązków w w/w sprawach sądowych, w których pozwany był wyznaczony dla niej pełnomocnikiem procesowym. Na skutek zaniedbań pozwanego przede wszystkim w sprawach o eksmisję, o zapłatę o oraz w związku z niepodjęciem przez pozwanego żadnych działań w celu odzyskania od Komornika Sądowego - A. G. wyegzekwowanej przez niego od dłużnika kwoty w wysokości 2.071,83 zł w sprawie KM (...) powódka poniosła szkodę majątkową, a także krzywdę w związku wydaniem przeciwko niej niekorzystnych wyroków sądowych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podkreślił, iż nie dopuścił się żadnych błędów procesowych w sprawach, w których reprezentował powódkę. W sprawie o eksmisję pozwany nie mógł, zgodnie z sugestią strony powodowej, doradzić powódce aby zawiesiła działalność gospodarczą i zarejestrowała się jako bezrobotna tylko i wyłącznie celem uzyskania uprawnienia do lokalu socjalnego. Takie działanie byłoby w istocie niekorzystne dla sytuacji finansowej powódki. Ponadto w tej sprawie pozwany złożył odpowiedź na pozew oraz apelację. W sprawie o zapłatę, która toczyła się przed Sądem we Wrocławiu, pozwany wskazywał przede wszystkim na utrudniony kontakt z powódką, w związku z czym niemożliwym było wypracowanie wspólnego stanowiska procesowego. Skoro powódka wniosła o ustanowienie pełnomocnikiem z urzędu, to winna niezwłocznie nawiązać kontakt z adwokatem celem podjęcia dalszych czynności. Z kolei w sprawie I Co (...) powódka nie przekazała pozwanemu żadnych konkretnych roszczeń i dowodów poza ogólnym stwierdzeniem, iż będzie to sprawa związana z fałszerstwami komornika sądowego. Wobec braku jednoznacznego stanowiska w tej sprawie pozwany nie mógł wystąpić z jakimkolwiek roszczeniem wobec komornika. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia odnośnie zgłaszanych przez powódkę roszczeń (k.83-87, k.205-209).

W toku postępowania powódka wniosła również o zabezpieczenie powództwa m.in. poprzez zajęcie samochodu osobowego pozwanego czy polisy ubezpieczenia zawodowego OC pozwanego (k.260). Postanowieniem z dnia 15.02.2016r. sąd oddalił ten wniosek powódki (k.307).

Sąd ustalił, co następuje:

Uchwałą z dnia 30.08.2007r. Rada Nadzorcza Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w T. (dalej: (...)) wykreśliła powódkę G. K. z rejestru członków spółdzielni z powodu zalegania przez powódkę z zapłatą czynszu za „spółdzielczy” lokal mieszkalny, położony w T. przy ul. (...). Prawomocnym wyrokiem z dnia 09.07.2009r. Sąd Okręgowy w K. oddalił powództwo G. K. o uchylenie uchwały Spółdzielni o wykreśleniu powódki z rejestru członków spółdzielni (wyrok Sądu Okręgowego w K. wydany w sprawie I C (...).k.42-46). W dniu 09.05.2008r. Spółdzielnia wniosła przeciwko powódce G. K. pozew o eksmisję z zajmowanego przez powódkę lokalu (sygn. akt I C (...)) Sądu Rejonowego w T.). Pismem z dnia 30.07.2010r. (data wpływu do SR w T.) powódka wniosła o wyznaczenie dla niej pełnomocnika z urzędu (k.68 akt I C (...)). Pełnomocnikiem powódki w tej sprawie wyznaczony został wówczas pozwany (k. 81. Akt I C (...)). Sąd Rejonowego w T. zawiadomił powódkę o ustanowieniu dla niej pełnomocnikiem pozwanego. Pozwany stawiał się na rozprawę wyznaczoną w dniu 04.11.2010r. (k.97 akt I C (...)). Pisma pozwanego, jako jej pełnomocnika

kierowane do powódki początkowo wracały niepodjęte. Po pewnym czasie powódka skontaktowała się z pozwanym w sprawie o eksmisję (k.435v). Pozwany w wykonaniu zobowiązaniu Sądu Rejonowego w T. złożył odpowiedź na pozew, w którym wniósł o oddalenie powództwa, zawieszenia postępowania oraz o przyznanie powódce prawa do lokalu socjalnego, a nadto wskazał, że z uwagi utrudniony kontakt z powódką przedstawione w odpowiedzi na pozew stanowisko opiera tylko „na twierdzeniach” powódki (k.98 akt I C (...)). Wniosek pozwanego o zawieszenie postępowania Sąd Rejonowy w T. oddalił i wyrokiem z dnia 10.02.2011r. nakazał eksmisję powódki z zajmowanego przez nią lokalu, nie przyznając powódce prawa do lokalu socjalnego. Pozwany, działając w imieniu powódki, zaskarżył przedmiotowy wyrok, składając od niego apelację, w której wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, a z ostrożności procesowej o przyznanie G. K. prawa do lokalu socjalnego. W apelacji tej zarzucił m.in. naruszenie przez Sąd Rejonowy w T. przepisów prawa materialnego – art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 21.06.2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego, które mogło mieć wpływ na treść wydatnego wyroku poprzez nie przyznanie powódce prawa do lokalu socjalnego. Powódka pismem z dnia 28.04.2011r., wniesionym przed wyznaczeniem terminu rozprawy apelacyjnej, poinformowała Sąd, iż pozwany sporządził apelację bardzo ogólnikowo i wniosła o zawiadomienie jej o terminie rozprawy. Następnie w piśmie z dnia 10.05.2011 roku, skierowanym do Sądu Okręgowego w K., podtrzymała żądanie oddalenia powództwa i wniosła o zawieszenie postępowania apelacyjnego. Rozprawa apelacyjna odbyła się bez udziału stron, ani jej pełnomocników. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 03.06.2011r. oddalił apelację. W toku postępowania sądowego o eksmisję powódka prowadziła działalność gospodarczą – biuro kredytowe (k.365) [dowód: dokumenty akt I C (...) Sądu Rejonowego w T., zeznania stron].

Po zainicjowanym przez Spółdzielnię postępowaniu o eksmisję, powódka w dniu 31.08.2009r. wystąpiła przeciwko J. i T. małż. B. z pozewem o zapłatę na jej rzecz kwoty 15.000 zł, tytułem zwrotu udzielonej im pożyczki pieniężnej (sygn. akt I C (...) Sądu Rejonowego dla (...) we W.). Następnie faksem datowanym na dzień 11.05.2010 roku wniosła o przekazanie tej sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. (k. 62 akt I C (...)). Sąd Rejonowy dla (...) we W. zwrócił się do Sądu Rejonowego w T. o wysłuchanie powódki w charakterze strony w drodze pomocy sądowej (k. 73 akt I C (...)). Powódka po otrzymaniu wezwania pismem z dnia 25.10.2010r wniosła do Sądu Rejonowego w T. o ustanowienie dla niej w tej sprawie pełnomocnika z urzędu, wskazując o wyznaczenie adw. B. Ł. (k.106 akt I C (...)). Sąd Rejonowy we W. ustanowił dla powódki pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata, którego wyznaczy Okręgowa Rada Adwokacka w P. (k. 108). Okręgowa Rada Adwokacka w P. w piśmie z dnia 22.11.2010 roku poinformowała Sąd Rejonowy we W. o wyznaczeniu dla powódki adwokata w osobie B. Ł.. O treści tej decyzji nie zostali poinformowani ani powódka ani adwokat Ł.. Sąd Rejonowy we W. zobowiązał pozwanego do złożenia pisma przygotowawczego, zawierającego sprecyzowane żądanie powódki, wszelkie zarzuty i dowody, w terminie 14 dni, pod rygorem niemożności powoływania ich w dalszym toku postępowania. Pozwany odebrał to zobowiązanie w dniu 09.12.2010r. (k.113 i k.116 akt I C (...)). Przedmiotowe wezwanie pozostało bez odpowiedzi ze strony pozwanego, albowiem powódka nie skontaktowała się z nim w tej sprawie. Wcześniej powódka nie uzgadniała z nim, że wystąpi o to, aby reprezentował ją jako pełnomocnik z urzędu, nie omawiała z nim umowy pożyczki oraz nie przekazywała pozwanemu żadnych dowodów (k.362v). Stawił się więc jedynie na wezwanie Sądu Rejonowego w T. i był obecny podczas wysłuchania powódki w drodze pomocy sądowej, albowiem sądził, że został ustanowiony pełnomocnikiem tylko do tej czynności procesowej z uwagi, że odbywała się ona przed sądem, w obrębie właściwości którego prowadzi swoją kancelarię adwokacką. Z treści zeznań powódki złożonych na posiedzeniu w dniu 24.01.2011r. przed Sądem Rejonowym w T. (I Cps (...)) co do okoliczności udzielonej pożyczki wynikało, iż powódka wzywała rzekomych pożyczkobiorców do zwrotu kwoty z wykorzystaniem swojej małoletniej wówczas córki – A. K., której zadaniem było doręczenia pożyczkobiorcom wezwania do zapłaty (k.129 akt I C (...)). Pozwany, gdy otrzymał wezwanie z Sądu Rejonowego we W. na termin rozprawy, to pismem z dnia 17.02.2011 roku wniósł o zwolnienie go z funkcji pełnomocnika z urzędu dla powódki, z uwagi na odległość dzielącą siedzibą prowadzonej przez niego kancelarii od siedziby Sądu Rejonowego we W. (k. 134). Powódka nie miała wówczas pretensji do pozwanego o rezygnację z reprezentowania jej w omawianym postępowaniu (k.362v). Postanowieniem z dnia 24.03.2011r. Sąd Rejonowy dla (...) we W. zwolnił pozwanego z funkcji pełnomocnika i ustanowił dla powódki nowego pełnomocnika, który został wyznaczony przez Okręgową Radę Adwokacką w osobie adw. M. W.. Powódka skontaktowała się z nowym pełnomocnikiem telefonicznie i przekazała jej, że nie stawi się na rozprawę przed Sądem Rejonowym we W., nie omawiała z nią sprawy ani nie wskazywała dowodów. Nowy pełnomocnik powódki złożył

pismo procesowe z dnia 16.05.2010 roku bez wniosków dowodowych. Na terminie rozprawy z tej samej daty wniosła o określenie jej terminu do złożenia osobowych wniosków dowodowych w postaci zeznań świadka, którego dane personalne i adresowe zostaną jej przekazane przez powódkę. Wniosek ten został przez Sąd oddalony w uwzględnieniu zarzutu pozwanego, że zmierza on jedynie do przewlekłości postępowania, gdyż mógł zostać złożony wcześniej (k.175 akt I C (...)). Po wysłuchaniu T. B., który w złożonych zeznaniach nie kwestionował okoliczności doręczenia mu przez powódkę wezwań do zapłaty za pośrednictwem córki powódki A. K., pełnomocnik powódki wniosła o wysłuchanie w charakterze świadka tą córkę powódki (k.363). Sąd oddalił ten wniosek jako spóźniony. Wyrokiem z dnia 16.05.2011r. Sąd Rejonowy dla (...) we W. oddalił powództwo. Sąd Okręgowy we W. wyrokiem z dnia 07.11.2011r. oddalił apelację powódki wniesioną od tego wyroku. Powódka wówczas nie miała pretensji do pozwanego, o to że wniosek dowodowy został oddalony i nie denerwowała się z tego powodu. Priorytetem dla niej była bowiem sprawa o eksmisję (dowód: dokumenty akt I C (...)) Sądu Rejonowego dla (...) we W., zeznania stron).

Eksmisję z zajmowanego przez powódkę lokalu spółdzielczego przeprowadzono w lipcu 2013r. (k.364, akta I C (...)), w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przed Komornikiem Sądowym A. G. w sprawie KM (...). Przed podjęciem czynności egzekucyjnej w postaci opróżnienia lokalu Komornik Sądowy wystosował również pismo do Burmistrza Miasta T. w sprawie wskazania dla powódki lokalu tymczasowego. Dla powódki zostało ustanowione pomieszczenie tymczasowe położone w T. przy ul. (...) i zobowiązano powódkę do zawarcia umowy najmu tego pomieszczenia. W momencie eksmisji powódka nie prowadziła już działalności gospodarczej (k.363v). Część ruchomości znajdująca się w lokalu, z którego powódka została eksmitowana została przetransportowana do nowego lokalu tymczasowego, a część została oddana pod dozór Spółdzielni. Podobnie postąpiono z rzeczami znajdującymi się w pomieszczeniu piwnicznym. Powódka nie uczestniczyła w toku czynności egzekucyjnych opróżniania lokalu mieszkalnego i pomieszczenia piwnicznego. Powódka pismem z dnia 23.08.2013r. wystąpiła z powództwem o odszkodowanie przeciwko Komornikowi Sądowemu A. G. za niepoprawnie przeprowadzoną eksmisję lokalu. Powództwo zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w K. w dniu 11.08.2014r., wyrokiem Sądu Apelacyjnego w P.z dnia 18.03.2015r. oddalono apelację powódki w tej sprawie (akta I C (...)) [dowód: dokumenty akt I C (...) Sądu Okręgowego w K.]. Pozwany, w sprawie prowadzonej przeciwko Komornikowi Sądowemu A. G. o odszkodowanie oraz w postępowaniu egzekucyjnym z wniosku Spółdzielni o przeprowadzenie eksmisji nie był pełnomocnikiem powódki. Nie reprezentował również powódki przy czynnościach egzekucyjnych związanych z licytacją garażu (k.435). Pismem z dnia 18.11.2013r. Spółdzielnia złożyła powódce oświadczenie o potrąceniu wierzytelności powódki wobec Spółdzielni w związku z wygaśnięciem spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu (k.243).

W sprawie egzekucyjnej o sygn. akt KMP (...) prowadzonej z wniosku powódki przeciwko H. K. (byłemu mężowi powódki) o alimenty Komornik Sądowy A. G. przekazał powódce kwotę 2.071,80 zł w dniu 08.11.2005r. (k.382 w zw. z KMP (...)). Powódka kwestionując otrzymanie powyższej kwoty wystąpiła do Sądu Rejonowego w T. z pismem z dnia 22.05.2010r. o ustanowienie pełnomocnika za urzędu celem wszczęcia przeciwko Komornikowi Sądowemu odpowiednich środków prawnych. Wniosek powódki zarejestrowano pod sygn. I Co (...) i postanowieniem z dnia 1.07.2010 roku Sąd Rejonowy w T. ustanowił dla pozwanej adwokata z urzędu, którego wskaże Okręgowa Rada Adwokacka w P., nie wskazując rodzaju sprawy, której dotyczy umocowanie. Pełnomocnikiem z urzędu dla powódki został wyznaczony wówczas pozwany, o czym powiadomiono powódkę oraz pozwanego. Pozwany ustalił, że Komornik wysłał na adres powódki środki pieniężne wyegzekwowane od dłużnika H. K. (k.434v). Tej samej treści informację przekazała powódce Prezes Sądu Rejonowego w T. udzielając jej odpowiedzi na skargę administracyjną (k. 382). Pozwany po rozmowie z powódką nie otrzymał żadnych informacji, które pozwalałyby mu na sformułowanie i wniesienie do Sądu żądania w imieniu powódki przeciwko Komornikowi A. G.. Powódka wyjaśniła pozwanemu, aby tą sprawę odłożyć, gdyż dla niej priorytetem są inne sprawy, które toczą się z jej udziałem. W tym czasie powódka uczestniczyła w sprawie o podział majątku wspólnego ze swoim byłym mężem (I Ns (...)) Sądu Rejonowego w T.), gdzie była reprezentowana przez pozwanego jedynie w zakresie uzupełnienia zażalenia złożonego na postanowienie o przywrócenie terminu i odrzucenia apelacji i sprawę o alimenty (II RC (...) SR w T., w której pozwany również reprezentował powódkę. Pozwany sporządził uzupełnienie zażalenia w sprawie I Ns (...) zgodnie z żądaniem powódki (dowód: dokumenty akt I Ns (...) i III RC (...)). Ponadto powódka kazała skupić się pozwanemu przede wszystkim na prowadzeniu sprawy o eksmisję. Pozwany nie otrzymał od powódki żadnego oświadczenia co do prowadzenia spraw,

które powódka zamierzała wytoczyć na podstawie umocowania uzyskanego ze sprawy I Co (...). Kiedy w sprawie o alimenty nakazała pozwanemu złożyć wniosek o zabezpieczenie roszczenia pozwany poinformował powódkę, iż braku temu podstaw. Wówczas powódka nie chciała dalej współpracować z pozwanym i w sprawie o alimenty złożyła wniosek o zwolnienie pozwanego z reprezentowania jej (k.435, k. 364).

Wobec powódki prowadzona była również egzekucja administracyjna z wniosku ZUS II O/w P. za zadłużenie z tytułu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okres od 25.01.2000r. do 25.05.2000r. Na dzień 20.07.2015r. zadłużenie powódki wobec ZUS wynosiło 5.274,13 zł (k.240). Powódka posiada również zadłużenie z tytułu niespłaconego kredytu odnawialnego z banku (...) S.A. w W. (I Nc (...)). Wierzytelność banku została przeniesiona na rzecz (...) w W., który prowadził przeciwko powódce egzekucję w sprawie KM (...). Tym niemniej postanowieniem Komornika Sądowego A. G. z dnia 30.06.2014r. postępowanie egzekucyjne w ww. sprawie zostało umorzone ze względu na bezzynność wierzyciela (KM (...), k. 363v).

Powyższy stan faktyczny sądu ustalił na podstawie: dokumenty akt sprawy I C(...), dokumenty akt sprawy I C (...), dokumenty akt sprawy I Co (...), dokumenty akt KM (...), dokumenty akt KM (...), dokumenty akt KM (...), akt sprawy I C (...), pisma pozwanego z dnia 07.06.2011r. (k.89), pisma (...) z dnia 21.08.2013r. (k.90-92), zaświadczenia z ZUS o dochodach z dnia 17.04.2012r. (k.130), uchwały Rady Miejskiej nr (...) z dnia 27.10.2005r. (k.131-135), artykułu prasowego z (...) (k.136-137), pisma Spółdzielni z dnia 27.05.2015r. (k.236), pisma U. z dnia 17.06.2015r. (k.237-238), zaświadczenia lekarskiego z dnia 30.07.2013r. (k.239), pisma z ZUS z dnia 20.07.2015r. (k.240-241), pisma Spółdzielni z dnia 18.11.2013r. (k.243-244), pisma powódki z dnia 14.07.2015r. (k.253), uzupełnienia zażalenia w sprawie I Ns (...) (k.268-269), pisma UM w T. z dnia 26.08.2015r. (k.284), pisma Prezesa SR w T. z dnia 22.06.2010r. (k.382-383), umowy najmu lokalu tymczasowego (k.496), częściowo zeznań powódki (k.362v-365) oraz zeznań pozwanego (k.433v-435v).

Oceniając zeznania powódki, to należało zauważyć, że nie były one do końca konsekwentne przede wszystkim w tej części, w której odnosiły się do aktywności zawodowej powódki w okresie prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Początkowo powódka wskazała, że działalność gospodarczą prowadziła do 2007r., a później pracowała w prywatnej firmie (k.364). W dalszych zeznaniach podkreśliła, że w toku procesu o eksmisję prowadziła działalność gospodarczą (k.365). Skoro proces o eksmisję rozpoczął się w maju 2008r., a powódka prowadziła działalność gospodarczą w tym czasie, to tym samym nie mogła zgodnie z treścią jej wcześniejszych zeznań zakończyć działalności w 2007r. Przyjmując zatem należało, że powódka prowadziła działalność gospodarczą w toku postępowania egzekucyjnego tym bardziej, iż powódka powoływała się niejednokrotnie na okoliczność uzyskiwania niskich dochodów z działalności gospodarczej dla wykazania zasadności uprawnień do przyznania jej lokalu socjalnego. Ponadto w toku niniejszego postępowania zarzucała pozwanemu, że nie pouczył jej, aby wyrejestrowała działalność gospodarczą na czas trwania procesu o eksmisję. Zaznaczyła przy tym, że z działalności gospodarczej po 2007 roku uzyskiwała dochód w wysokości ok. 1.000,00 zł miesięcznie (k. 364).

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki, w tej części w której twierdzi, że niezwrócona pożyczka od państwa B., a w konsekwencji oddalenie powództwa w sprawie o zapłatę powodował ciąg niekorzystnych zdarzeń wpływających negatywnie na jej sytuację materialną i osobistą. Z zebranego materiału dowodowego wynikało, że źródłem problemów finansowych powódki nie było jednostkowe zdarzenie pod postacią udzielenia pożyczki p. B., tym bardziej, iż jak sama powódka wskazała w czasie udzielenia pożyczki zarabiała kwotę 4.000 zł netto miesięcznie i pracowała w 4 firmach (k.363). Ponadto powódka, jak sama wyraźnie podkreśliła, znaczna część udzielonej pożyczki pochodziła ze zgromadzonych środków własnych, bo aż 12.000 zł wobec czego nawet przy przyjęciu, że powódka pobrała kredyt odnawialny z banku (...) to na pożyczkę do państwa B. przeznaczyła z ww. kredytu jedynie kwotę 3.000 zł (15.000 zł - 12.000zł).

Nie były również wiarygodne te zeznania powódki, w których twierdziła, iż nie wiedziała, że pozwany jest ustanowiony dla niej pełnomocnikiem w sprawie o zapłatę, tym bardziej, iż sama powódka we wniosku o udzielenie jej adwokata z urzędu wskazała imiennie pozwanego do reprezentowania jej w sprawie I C (...) (k.106 I C (...)). Z uwagi na powyższe zeznanie powódki, w których twierdzi, że nie wskazywała pozwanego do reprezentowania jej w sprawie o zapłatę nie

były zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie I C (...). Ze względu na powyższe trudno również było zgodzić się z twierdzeniem powódki, iż nie wiedziała w jakim charakterze pozwany występuje przed Sądem Rejonowym w T.w sprawie wykonania przez ten sąd odezwy do sprawy o zapłatę. Poza sporem pomiędzy stronami pozostawało, że powódka nie skontaktowała się z pozwanym w sprawie I C (...), nie przekazała mu żadnych informacji na temat wniesionego roszczenia o zapłatę.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, w którym twierdził, iż nie uzyskał od powódki żadnego konkretnego stanowiska co do sprawy I Co (...), tym bardziej, iż zgodnie z zeznaniami samej powódki wynikało, że pozwany otrzymał od niej polecenie skupienia się na prowadzeniu innych spraw powódki, tj. o eksmisję oraz o alimenty, a ponadto powódka nie pamiętała czy kontaktowała się z pozwanym w związku z zamiarem wytoczenia sprawy Komornikowi G., w związku z którą uzyskała zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowiono dla niej pełnomocnika z urzędu w sprawie I Co (...) (k.364). Ponadto z chronologii zdarzeń wskazanych przez pozwanego wynika, że powódka mogła utracić zaufanie do pozwanego po tym jak w sprawie o alimenty złożyła wniosek o wypowiedzenie pełnomocnictwa, a w sprawie o zapłatę I C (...), to z kolei on złożył wniosek o zwolnienie go z obowiązku reprezentowania powódki (k.435). Zatem wiarygodnym były zeznania pozwanego, w których podkreślił, że w sprawie Co (...) po wystąpieniu ww. sytuacji powódka się z nim już nie kontaktowała. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, iż poza spotkaniem na Sali rozpraw nie miał kontaktu z powódką w sprawie o zapłatę, co uniemożliwiało należyłą reprezentację i wzajemną komunikację tym bardziej, iż sama powódka w swoich zeznaniach podkreśliła, iż nie przekazała pozwanemu żadnych wniosków dowodowych przeciwko B. (k.362v). Należy zaznaczyć, że subiektywna ocena powódki odnośnie prawidłowego bądź też nie sposobu reprezentacji przez pozwanego będzie przedmiotem rozważań prawnych.

Sąd zważył, co następuje:

Strony łączył stosunek umowny, w którym pozwany zobowiązał się udzielić powódce pomocy prawnej w dochodzeniu roszczeń. Art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2009.146.1188 j.t.) stanowi, że zawód adwokata polega na świadczeniu pomocy prawnej, a w szczególności na udzielaniu porad prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed sądami i urzędami. "Wobec braku szczególnych regulacji odpowiedzialności odnoszących się do kwalifikowanych pełnomocników w zakresie ich odpowiedzialności odszkodowawczej za nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z łączącej go z mocodawcą umowy zlecenia obejmującej świadczenie pomocy prawnej polegającej na reprezentacji w postępowaniu sądowym, zastosowanie mają ogólne zasady odpowiedzialności odszkodowawczej za niewykonanie zobowiązań umownych przewidziane w art. 471 i nast. k.c., w tym także w art. 472 w zw. z art. 355 § 2 k.c. wymagające od takiego pełnomocnika zachowywania należytej staranności uwzględniającej zawodowy charakter prowadzonej działalności " (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., V CSK 104/11, LEX nr 1215159).

Na wstępie należy zaznaczyć, że pełnomocnik (adwokat czy radca prawny) prowadzący sprawę klienta ponosi odpowiedzialność nie za efekt swego działania, lecz za dołożenie należytej staranności przy reprezentowaniu klienta. Niewykonanie lub nienależyte wykonanie przez adwokata zobowiązania wynikającego z tej umowy, rodzi niewątpliwie jego odpowiedzialność na zasadach określonych w art. 471 i następnego kodeksu cywilnego. Zgodnie natomiast z art. 471 k.c. dłużnik jest obowiązany do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania k.c. chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Art. 472 k.c. stanowi natomiast, że dłużnik jest odpowiedzialny za niedochowanie należytej staranności. Z zestawienia powyższych przepisów wynika, że dla zasadności roszczenia odszkodowawczego zgłoszonego przez powódkę konieczne jest stwierdzenie przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, do których należą: brak staranności w działaniu pozwanego, związek przyczynowy między takim brakiem staranności działaniu a szkodą oraz powstanie szkody w majątku powódki. Ciężar wykazania szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zachowaniem spoczywa na powódce, natomiast - z uwagi na szczególną konstrukcję art. 471 k.c. - pozwany - o ile chce zwolnić się z tej odpowiedzialności - musi wykazać, że jego postępowanie charakteryzowało się należyłą starannością.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań należy zaznaczyć, iż podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń powódki okazał się chybiony. Termin przedawnienia roszczeń z art. 471 k.c. wynika z przepisów ogólnych Kodeksu cywilnego. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Początek biegu tego terminu był natomiast przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt III CZP 72/13. SN uznał, że termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 k.c.) rozpoczyna bieg od dnia wystąpienia szkody pozostającej w związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy zaznaczyć, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy początek biegu terminu przedawnienia stanowiłby dzień uprawomocnienia się „niekorzystnych” dla powódki orzeczeń sądów w sprawie o eksmisję, jak i w sprawie o zapłatę. Zatem 10 letni termin przedawnienia z uwagi na powyższe jeszcze nie upłynął.

Odnosząc się do zgłaszanych przez powódkę roszczeń, to przede wszystkim stanowisko powódki opierało się na założeniu, że pozwany podczas procesu sądowego o eksmisję nie zawnioskował o przeprowadzenie dowodów na okoliczności uzasadniające przyznanie powódce prawa do lokalu socjalnego, a tym samym w wyniku jego działania, a raczej zaniechania i bezczynności, Sąd w wyroku eksmisyjnym nie przyznał powódce prawa do lokalu socjalnego. Powódka wskazuje, że pozwany winien załączyć zaświadczenie z Urzędu Skarbowego o niskich dochodach, co w związku z treścią § 11 ust.1 i 3 pkt.1 uchwały Rady Miejskiej w T. nr (...) z dnia 27.10.2005r. obligowałyby Sąd w sprawie eksmisyjnej do przyznania powódce uprawnienia do lokalu socjalnego (k.356-357, k.363v). Ponadto powódka podnosiła, że pozwany winien pouczyć powódkę o zasadności zawieszenia prowadzenia przez nią w tym czasie działalności gospodarczej, która i tak nie przynosiła zysków (k.74). Zawieszenie działalności gospodarczej i zarejestrowanie w Urzędzie Pracy jako bezrobotny spowodowałyby, że Sąd w sprawie eksmisyjnej zobligowany byłby do przyznania powódce uprawnienia do lokalu socjalnego. Powódka wskazywała również, że pozwany błędnie poinformował powódkę, że nie musi stawiać się osobiście w Sądzie, chyba, że zostanie wezwana celem złożenia zeznań w charakterze strony (k.73). W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie powódka w żaden sposób nie wykazała, aby w związku z działaniem pozwanego, jako profesjonalnego pełnomocnika, doszło do wyrządzenia jej szkody. Na podstawie zebranego materiału dowodowego nie było dopatrzeć się również związku przyczynowego między działaniem pełnomocnika, a wydaniem niekorzystnego dla powódki rozstrzygnięcia, zarówno w sprawie o eksmisję, jak i w sprawie o zapłatę.

Na tle powyższego zaznaczenia wymaga, że zachowanie adwokata prowadzące do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej powinno być oceniane z punktu widzenia tego, czy w toku postępowania sądowego zachował on odpowiednią staranność zawodową (art. 355 § 2 k.c.). Obowiązek adwokata prowadzenia sprawy sądowej nie obejmuje w zasadzie pozytywnego efektu postępowania dla zastępowanej strony, chyba że zaniedbania i błędy adwokata doprowadziły do przegrania sprawy, której wynik byłby korzystny przy jej profesjonalnym prowadzeniu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2012 r., II CSK 219/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 91). W realiach niniejszej sprawy, na tle powoływanych przez powódkę zarzutów odnośnie „zawinionego” działania swojego pełnomocnika powodującego bezpośrednio utratę przez powódkę prawa do lokalu socjalnego, to należy zauważyć, że warunki otrzymania lokalu socjalnego uregulowane są normatywnie. Odnieść w tym miejscu należy się przede wszystkim do treści pkt. 5 i 6 art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Ww. przepisy wskazują, że wśród osób posiadających uprawnienia do lokalu socjalnego sąd m.in. osoby, które posiadają status bezrobotnego (pkt. 5) oraz osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały (pkt. 6), chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Na tle pkt. 5 trudno zatem uznać za zawinione działanie pełnomocnika, który nie informuje powódki o możliwości zawieszenia przez powódkę prowadzenia działalności gospodarczej celem uzyskania przez nią statusu bezrobotnego, tylko i wyłącznie na potrzeby postępowania eksmisyjnego. Sugerowane przez powódkę zachowanie jej pełnomocnika w istocie pozbawiałoby powódkę możliwości uzyskania jakichkolwiek dochodów z działalności gospodarczej, a więc takie postępowanie pełnomocnika mogłoby narazić powódkę na pogłębienie niekorzystnej sytuacji finansowej powódki. Przede wszystkim należy zauważyć, iż przedmiotem niniejszego postępowania jest badanie zachowania pozwanego pod kątem wypełnienia z należytą starannością jego obowiązków procesowych w

imieniu powódki, a nie konieczność podejmowania przez pozwanego działań zmierzających do reprezentowania powódki w sferze jej stosunków osobistych i podejmowanie wobec tego funkcji doradcy podatkowo-finansowego dla osoby reprezentowanej. Takie zachowanie wykraczałoby w istocie poza ramy pełnomocnictwa procesowego. Wskazać również można, że uzyskanie statusu bezrobotnego wyłącznie w celu uzyskania wymienionego uprawnienia zgodnie z treścią art. 5 k.c. mogłoby zostać ocenione przez Sąd I Instancji jako nadużycie prawa podmiotowego. Poza powyższym przedłożone przez powódkę zaświadczenie o dochodach(...) za 2010r. (k.130) nie powoduje konieczności przyznania powódce lokalu socjalnego. Na marginesie zaznaczyć należy, że powódka w toku niniejszego postępowania i tak ubocznie nie wskazała żadnych dowodów mogących potwierdzić, iż była uprawniona do otrzymania lokalu socjalnego zgodnie z treścią § 11 uchwały Rady Miejskiej w T. z dnia 27.10.2005r. (k.134), a przede wszystkim, że owo uprawnienie do lokalu socjalnego nie zostało należycie przedstawione i udokumentowane przez jej pełnomocnika w sprawie o eksmisję, co spowodowało brak orzeczenia sądu w kwestii lokalu socjalnego. Ustawodawca w komentowanej wyżej ustawie nie przewiduje przesłanki braku środków jako *conditio iuris* dla skorzystania z uprawnienia do lokalu socjalnego zatem przedłożenie przez pozwanego zgodnie z żądaniem powódki zaświadczenia z US niskich dochodach i tak nie powodowałoby przyznanie powódce prawa do lokalu socjalnego. Co najistotniejsze działanie pełnomocnika powódki w procesie o eksmisję mogło toczyć się wyłącznie w oparciu o twierdzenia i dowody G. K., które były mu znane i komunikowane (pozwany w złożonej odpowiedzi na pozew w sprawie I C (...)) podnosi bark kontaktu z powódką). Tymczasem z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby pozwany w toku procesu o eksmisję dysponował środkami dowodowymi, potwierdzającymi prawo powódki do przyznania jej lokalu socjalnego na gruncie uchwały Rady Miejskiej w T., skoro nawet w toku niniejszego postępowania powódka oprócz zaświadczenia z ZUS o dochodach za 2010r. nie przedłożyła żadnych innych dowodów potwierdzających jej uprawnienie do lokalu socjalnego. Materiał dowodowy nie dawał również podstawy do przyjęcia takiego zachowania pozwanego, który w sposób celowy chciał doprowadzić do wydania niekorzystanego dla powódki rozstrzygnięcia w sprawie o eksmisję, tym bardziej, iż dotychczasowe działania pozwanego w równoległej prowadzonej sprawie o zapłatę I C (...), były w jakimś stopniu akceptowane przez powódkę, co z resztą sama przyznała zeznając, że nie miała do pozwanego wówczas pretensji m.in. o oddalenie postanowienia dowodowego w sprawie o zapłatę, a w sprawie o alimenty o sygn. akt III RC (...) powódka nie wywodziła przecież żadnych roszczeń wobec pozwanego, co z resztą sama przyznała (k.363). Odnośnie zarzucanej przez powódkę „ogólnikowości” napisanej przez pozwanego apelacji w sprawie I C (...), to należy zauważyć, iż powódka w piśmie z dnia 10.05.2011r. pt. „uzupełnienie apelacji” - k.150 akt I C (...), nie wskazała żadnych okoliczności mogących świadczyć o błędach Sądu I Instancji popełnionych przy wyrokowaniu odnośnie uprawnienia powódki do lokalu socjalnego. Poza tym powódka pismem z dnia 28.04.2011r. wskazywała na potrzebę stawiennictwa na rozprawie apelacyjnej celem złożenia wyjaśnień i w związku z tym uzupełnienia apelacji pozwanego (k. 148 akt I C (...)) podczas, gdy na rozprawę apelacyjną powódką nie stawiała się (k. 151 akt I C (...)). Nie należało zgodzić się z twierdzeniem powódki, iż pozwany nie wnosząc do Spółdzielni o potrącenie wierzytelności powódki z tytułu spłaconego przez nią kredytu z wierzytelnością Spółdzielni nie obronił tym samym powódki przed zasądzeniem wobec niej eksmisji (k.259). Przede wszystkim powódka nie wykazała, że na dzień prowadzenia procesu eksmisyjnego miała jakąś wierzytelność wobec Spółdzielni, nadającą się do potrącenia. Poza tym wierzytelność powódki wobec Spółdzielni z tytułu wartości rynkowej lokalu uzależniona była nie tylko od wygaśnięcia spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu, ale również jego opróżnienia, jak i od wartości jaką spółdzielnia uzyska od nabywcy obejmującego lokal w wyniku przetargu przeprowadzonego przez spółdzielnię zgodnie z postanowieniami statutu (art. 11 ust. 2(1) w zw. z ust. 2(4) ustawy 15.12.200r. o spół. mieszkaniowych), co w toku postępowania sądowego o eksmisję i tak nie było jeszcze znane. Zauważyć należy, że Spółdzielnia w piśmie z dnia 18.11.2013r. uwzględniła wierzytelność powódki z tytułu wartości rynkowej utraconego lokalu (k.243-244). Na marginesie należy również wskazać, że pozwany prawidłowo przekazał powódce informację co do sposobu jej uczestnictwa na rozprawach, co wynika jednoznacznie z obowiązujących przepisów procedury cywilnej.

Co do kolejnego zarzutu powódki wskazującego „bezczyńność” pozwanego w sprawie o zapłatę prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla (...) we W.o sygn. akt I C (...). Zdaniem powódki, gdyby pozwany przejął należyłą inicjatywę dowodową i zawnioskował o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków to wyrok zapadły w ww. sprawie byłby dla powódki korzystny. Na tle powyższego zarzutu należy zaznaczyć, iż zgodnie z treścią zeznań powódki pomysł o przesłuchaniu w charakterze świadka córki powódki pojawił się dopiero w trakcie zeznań T. B., a więc w chwili

kiedy pozwany nie był już pełnomocnikiem powódki. Z uwagi na powyższe nie sposób obarczać pozwanego winą za niezgłoszenie wniosku dowodowego z przesłuchania w charakterze świadka córki powódki, skoro w chwili kiedy reprezentował on powódkę nie miał wiedzy odnośnie możliwości wystąpienia z takim wnioskiem dowodowym. Ponadto jak dodała sama powódka w swoich zeznaniach nie miała ona o to pretensji do pozwanego, a także przyznała, że nie przekazywała pozwanemu żadnych wniosków dowodowych (k.362v-363). Tym niemniej powódka trafnie podniosła, że zobowiązanie pozwanego przez sąd w sprawie I C (...) do przedłożenia wszelkich twierdzeń i dowodów na poparcie swojego stanowiska pozostało bez odpowiedzi (k.113 akt I C (...)). Zwrócić jednak należało uwagę, że oceniając „bezczytność” pozwanego w tym zakresie to podkreślenia wymaga, że pozwany, jak wskazywał w swoich zeznaniach miał utrudniony kontakt z powódką. Za wiarygodne należało uznać te twierdzenia pozwanego, w których wskazywał swoistą niekonsekwencję w zachowaniu powódki, która powodowała trudności w prezentowaniu swojego stanowiska. Wskazywać pośrednio mogą na to również liczne pisma procesowe pełnomocników powódki w niniejszej sprawie, których wnioski o zwolnienie z obowiązku reprezentowania powódki uzasadnione były niedostatecznym kontaktem z powódką i wobec tego brakiem wypracowania jednoznacznego stanowiska strony powodowej w procesie. Wbrew stanowisku powódki należy zaznaczyć, że to obowiązkiem powódki, a nie pozwanego było nawiązanie niezwłocznie kontaktu ze swoim pełnomocnikiem (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18.04.2007r. w sprawie V CZ 29/07). Na niekonsekwencję powódki mogą wskazywać również same zeznania powódki o czym była mowa powyżej. Odnośnie niezawnioskowanego dowodu z zeznań świadków, to należało również zwrócić uwagę, iż twierdzenia powódki w tym zakresie były zmienne w toku niniejszego postępowania. Początkowo powódka wskazywała, że zeznania jej córki miały być kluczowe dla wydania korzystnego dla niej rozstrzygnięcia w sprawie I C (...), a później powódka wskazywała nazwiska innych już świadków takich jak C. Ś., J. G. oraz J. M. (k.356). Powyższe zachowanie powódki dodatkowo świadczy o jej niekonsekwencji, co mogło zdaniem sądu utrudniać wypracowanie wspólnego, zgodnego stanowiska pełnomocnika ze swoim klientem. Skoro powódka dopiero w toku niniejszego postępowania wyłania nowe nazwiska świadków innych niż tych, na których powoływała się chociażby w początkowym stadium postępowania, to tym samym uniemożliwiała to pozwanemu wystąpienie z takimi wnioskami dowodowymi w toku postępowania o zapłatę. W kontekście oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka córki powódki należy zaznaczyć, że jeśli strona procesu chce obciążyć pełnomocnika za porażkę, musi udowodnić, że miała duże szanse na wygranie sprawy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2013 r. V CSK 210/12). Tymczasem znamienym pozostaje fakt, iż T. B. składając zeznania w sprawie o zapłatę (k.172-174) nie kwestionował okoliczności otrzymywania wezwań do zapłaty od córki powódki, Sąd I Instancji dopuścił dowody z dokumentów prywatnych na żądanie powódki (k.174 akt I C (...)), a dodatkowo zgodnie z treścią okoliczności faktycznych powoływanych przez powódkę w ww. sprawie córka powódki nie uczestniczyła przy zawieraniu rzekomej umowy pożyczki. Co najistotniejsze powoływana przez powódkę bezczynność pozwanego straciła niejako na znaczeniu z chwilą wskazania przez powódkę w treści swoich zeznań, iż nie miała ona pretensji do pozwanego o oddalenie wniosku dowodowego w tej sprawie (k.363). Skoro powódka miała jakiegokolwiek zastrzeżenia do pozwanego co do dotychczasowego sposobu reprezentacji, to nie było przeszkód, aby zasygnalizowała o tym fakcie pozwanemu. Stwierdzenie powódki o braku pretensji do pozwanego utwierdza sąd w przekonaniu, iż pozwany wykonywał swoje obowiązki należycie oraz robił to w ramach świadomości o twierdzeniach i dowodach, które powódka de facto zgłaszała pozwanemu w toku postępowania. Na tle powyższego nie sposób uznać, iż pozwany winien wystąpić z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia wniosków dowodowych skoro jego mocodawca tych wniosków mu de facto nie przekazywał (k.362v), a ponadto powódka nie mogła mieć pretensji do pozwanego skoro inicjatywa dowodowa odnośnie dopuszczenia na poczet dowodów zeznań córki powódki w charakterze świadka pojawiła się kiedy powódka była już reprezentowana przez nowego pełnomocnika procesowego. Słusznie zatem zeznała powódka, że nie miała pretensji do pozwanego o oddalenie wniosku dowodowego przez sąd (k.363).

Podsumowując, powyższe zarzuty powódki odnośnie zachowania pozwanego jako pełnomocnika procesowego powódki w sprawie o eksmisję oraz w sprawie o zapłatę to należało uznać je za całkowicie bezzasadne. Pozwany nie uchybił swoim obowiązkom w zakresie należytej reprezentacji powódki. Przy hipotetycznym nawet założeniu, że było jednak inaczej powódka winna wykazać fakt poniesienia szkody, a tego zdaniem sądu również nie uczyniła.

Skoro zachowanie pozwanego nie było w powyższych sprawach „zawinione” to tym samym brak podstaw prawnych, aby obciążać pozwanego odpowiedzialnością za ciąg dalszych zdarzeń związanych z przeprowadzeniem eksmisji lokalu przez Komornika Sądowego A. G. czy licytacją garażu powódki w innym postępowaniu egzekucyjnym, tym bardziej, iż pozwany nie reprezentował powódki w toku ww. postępowań egzekucyjnych. Podobnie nie było żadnych podstaw prawnych, aby obciążać pozwanego odpowiedzialnością za zadłużenie powódki powstałe w związku z zaciągnięciem kredytu odnawialnego w (...) S.A., która to wierzytelność została w całości przeniesiona na (...) w W., jak i za zadłużenie powódki wobec ZUS z tytułu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okres od 25.01.2000r. do 25.05.2000r., za zwrot czynszu zapłaconego do (...) czy za zwrot spłaconego kredytu za „utrącone” mieszkanie jak i za utratę dwuletniego dochodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. W miejscu tym warto zwrócić uwagę, że powódka dochodzi odszkodowania w związku z brakiem możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w mieszkaniu podczas, gdy jednym z jej głównych zarzutów wobec pozwanego było nieudzielenie przez pozwanego informacji o zawieszeniu działalności gospodarczej i uzyskaniu statusu bezrobotnego. Zatem powyższe żądania powódki nawzajem się wykluczają i stawiają pozwanego niejako w sytuacji „bez wyjścia”. Niezależnie od powyższego każde z powyższych roszczeń odszkodowawczych nie zostało przez powódkę w żadnym stopniu wykazane pod względem adekwatnego związku przyczynowego jak i szkody (art. 361 k.c.). Żadna z kwot wyszczególnionych w żądaniu powódki (k.350) nie znalazła potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Stąd w tej części powództwo również nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu w całości.

Kolejnym zarzutem powódki była „bezczyńność” pozwanego w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego A. G. o sygn. KM (...). Zdaniem powódki pozwany nie wniósł w imieniu powódki powództwa o zapłatę tytułem odszkodowania za nierozliczenie się przez Komornika Sądowego z powódka z kwoty w wysokości 2.071,80 zł wyegzekwowanej od dłużnika w toku egzekucji. Odnosząc się do powyższego, to niewątpliwie pozwany został wyznaczony pełnomocnikiem z urzędu w sprawie I Co (...). Z treści wniosku powódki o ustanowienie pełnomocnika wynika, iż powódka nie otrzymała od Komornika Sądowego A. G. wyegzekwowanej od dłużnika kwoty, a działanie pełnomocnika z urzędu miało zmierzać do wyjaśnienia przez pozwanego spornej kwestii. Tym niemniej już z treści samych zeznań powódki nie wynika aby powódka nakazywała pozwanemu wniesienie ewentualnego powództwa o odszkodowanie w przedmiotowej sprawie. Powódka wskazała bowiem, że priorytetem dla pozwanego miały być wówczas prowadzone przez niego inne sprawy w imieniu powódki, w tym przede wszystkim sprawa o eksmisję i o alimenty (k.364). Powódka nie była przekonana nawet czy kontaktowała się z pozwanym w sprawie o odszkodowanie. Przyjąć zatem należało, że reprezentacja powódki w ramach sprawy I Co (...) „o odszkodowanie” sprowadzała się do wyjaśnienia przekazania przez komornika sądowego w sprawie KM (...) powódce kwoty 2.071,80 zł, co powódka jednoznacznie wskazała w treści swojego wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu. Pozwany w sprawie KM (...) ustalił, iż Komornik Sądowy wysłał pieniądze na adres powódki. Powódka również na skutek skargi otrzymała odpowiedź od Prezesa Sądu Rejonowego potwierdzającą, iż organ sądowy przekazał powódce kwotę w wysokości 2071,81 zł w dniu 08.11.2005r.(k.382). Ponadto powódka w dalszym toku swoich zeznań wskazuje, iż nie była u komornika wyjaśnić całej tej kwestii (k.364). Zauważyć zatem należy w ślad za zeznaniami pozwanego, iż powódka nie przekazywała pozwanemu żadnych oświadczeń co do sposobu reprezentacji „w sprawie Co o odszkodowanie”. Trudno zatem uznać, iż pozwany był w jakikolwiek sposób zobowiązany do wystąpienia z powództwem o odszkodowanie kwoty 2.071,81 zł skoro z wzajemnych ustaleń stron wynikało, że pozwany ma zająć się prowadzeniem sprawy o alimenty i o eksmisję, a sama powódka nie pamięta nawet czy kontaktowała się z pozwanym w sprawie o odszkodowanie, a próba osobistego wyjaśnienia z komornikiem powyższej sprawy nie została również przez nią podjęta. W późniejszym okresie powódka wystąpiła w 2013r. z powództwem o zadośćuczynienie za niewłaściwie przeprowadzoną eksmisję przeciwko Komornikowi Sądowemu A. G.. Pozwany nie reprezentował wówczas powódki.

Powódka zgłosiła również roszczenie o zadośćuczynienie za rozstrój zdrowia jakiego doznała w związku ze stresem odczuwanym w trakcie trwania postępowań sądowych (k.71-75). Wobec tak skonstruowanego żądania, roszczenie powódki można ocenić kumulatywnie w oparciu o art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. i art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c., Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zdaniem sądu powódka w żaden sposób nie przedstawiła żadnego materiału dowodowego, z którego

wynikałoby aby działania pełnomocnika wywołały u powódki rozstrój zdrowia pod postacią dolegliwości bólowych, depresji i bezsenności. Przede wszystkim zachowanie pozwanego nie doprowadziło do wydania niekorzystnych dla powódki orzeczeń sądowych, a ponadto powódka nie udowodniła, pomimo ciężącego na niej obowiązku (art. 6 k.c.), iż doznała rozstroju zdrowia w związku z prowadzonymi postępowaniami sądowymi. Oceniając zasadność tego roszczenia należy podkreślić, że powódka nie powołała żadnych twierdzeń ani okoliczności, z których wynikałoby, że w związku z zachowaniem bądź zaniechaniem pozwanego odczuwała jakieś dolegliwości ze strony swojego organizmu, że przekładało się to na jej stan zdrowia, że korzystała z pomocy lekarskiej lub zażywała lekarstwa. Składając zeznania podała jednoznacznie, że w związku z działaniami bądź podnoszonymi przez nią zaniechaniami ze strony pozwanego nie denerwowała się. Skorzystanie przez Sąd z wiedzy specjalistycznej (specjalistów z dziedziny medycyny lub psychologii) w tym przedmiocie wymagało uprzedniego wykazania przez powódkę, że reagowała stresem, zaburzeniami w funkcjonowaniu organizmu, że chociażby się denerwowała w związku z zachowaniem pozwanego. Tymczasem powódka nie powołała żadnych takich okoliczności, a wręcz przeciwnie wielokrotnie podkreślała, że nie denerwowała się w żadnej sytuacji związanej z zachowaniem pozwanego, jako jej pełnomocnika. Sądowi z urzędu wiadomym jest, że przed tutejszym sądem toczyło się jeszcze kilka innych postępowań z inicjatywy powódki przeciwko jej pełnomocnikom z urzędu, opartych na zarzutach braku należytej staranności w prowadzeniu spraw powódki, przed którymi pełnomocnicy bronili się brakiem kontaktu lub utrudnionym kontaktem z powódką. W tym miejscu należy podkreślić, że z całą pewnością aktualna sytuacja majątkowa i osobista powódki jest trudna i nie wykluczone, że przekłada się to na jej stan zdrowia, ale w sprawie brak było jakichkolwiek dowodów pozwalających na powiązanie obecnego stanu zdrowia powódki ze sposobem reprezentowania jej przez pozwanego w sprawach sądowych. Z przedłożonego zaświadczenia lekarskiego z dnia 30.07.2013r. nie wynika, aby schorzenia tam wymienione powstały w związku z wydaniem niekorzystnych dla powódki orzeczeń sądowych i to w sprawach, w których była reprezentowana przez pozwanego. Mając na uwadze powyższe sąd oddalił roszczenie jako bezzasadne.

Powódka w piśmie z dnia 05.03.2015r. (k.122-125) i w piśmie z dnia 22.06.2016 roku (k. 411-415) zgłaszała również roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę za naruszenie jej dobra osobistego jakim było dotychczasowe mieszkanie powódki, a także naruszone zostało dobre imię powódki w związku z pojawieniem się w lokalnej gazecie artykułu na temat przeprowadzonej wobec powódki eksmisji (k.124v-125, k.364v). Ponadto w piśmie z dnia 28.07.2015r. i z dnia 22.06.2016r. (k.258-260v, k.411-415v) powódka zgłaszała naruszenie dobra osobistego pod postacią dobra rodziny. Wskazane wyżej roszczenia należy ocenić na gruncie art. 23 k.c. i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. W świetle art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka jak w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Przepis art. 24 § 1 k.c. stanowi przy tym, że ten czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem może żądać zaniechania tego działania, chyba, że nie jest ono bezprawne. Na zasadach przewidzianych w kodeksie osoba taka może również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Przepis art. 23 k.c. nie zawiera wyliczenia zamkniętej liczby dóbr osobistych i nie uzależnia ochrony prawnej od istnienia odpowiedniego przepisu szczególnego. Jak powszechnie przyjmuje się w doktrynie i judykaturze przy ocenie, czy naruszone zostało dobro osobiste człowieka decydują kryteria obiektywne, a nie subiektywne odczucia osoby żądającej ochrony prawnej. Miernika pozwalającego na ustalenie czy naruszona została godność takiej osoby należy poszukiwać w tzw. opinii publicznej, będącej wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo i funkcjonujących w nim wzorów, stanowiących docelowy punkt odnoszenia oceny, dostarczać powinny przede wszystkim zapatrywania ludzi rozsądnych i uczciwie myślących (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1989 r.).

Z powyższego żądania powódki można wywnioskować, iż zdaniem powódki w wyniku przeprowadzonej eksmisji utraciła ono prawo do mieszkania, a nadto naruszona została nietykalność mieszkania czy prawo do życia w rodzinie („... eksmisja przyczyniła się do naruszenia mojego dobra osobistego jakim było dotychczas moje mieszkanie...” - k.124v; „... eksmisja przyczyniła się bezpośrednio do rozbicia mojej rodziny...” k.259v, 411-412k.). Zdaniem sądu powyższe żądania powódki okazały się całkowicie bezzasadne. Przede wszystkim nie można przyjąć, iż wyrok nakazujący opróżnienie lokalu mieszkalnego może rodzić naruszenia dobra osobistego powódki w postaci

nietykalności mieszkania - w takim wypadku nie może być bowiem mowy o bezprawnym wtargnięciu w prywatną przestrzeń powódki. Nie sposób doszukać się także związku przyczynowego między wydaniem wyroku w sprawie o eksmisję, a zgłoszonymi przez powódkę problemami zdrowotnymi zarówno w sferze zdrowia fizycznego, jak i psychicznego. Do naruszenia dobra osobistego, jakim jest nietykalność mieszkania (prawa do mieszkania) może dojść w drodze fizycznego wtargnięcia do mieszkania (domu) lub poprzez naruszenie prawa uprawnionego do określonego sposobu korzystania z niego, a także przez inne bezprawne naruszenie sfery psychicznej użytkownika mieszkania i jego stanu emocjonalnego związanego z poczuciem bezpieczeństwa wynikającym z posiadania domu, jako centrum życiowego i z przekonania, że nikt bezpodstawnie nie tylko tam nie wtargnie, ale również nie zakwestionuje jego prawa do domu. Takie rozumienie nietykalności mieszkania jest zgodne z przyjętą przez Europejski Trybunał Praw Człowieka wykładnią art. 8 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) (vide: wyrok ETPC z dnia 16 listopada 2004 r., 4143/02, Lex 142240 oraz z dnia 28 kwietnia 2005 r., 41604/98, Lex 150071). Taka sytuacja nie miała miejsca. Należy zaznaczyć, że to wydany zgodnie z prawem wyrok nakazujący opróżnienie lokalu stanowił źródło utraty dotychczasowego mieszkania przez powódkę. Zwrócić również należało uwagę, iż powódka w istocie nie utraciła prawa do mieszkania bowiem zapewniono jej lokal tymczasowy. Trudno również uznać, iż zostało naruszone dobre imię powódki w związku z treścią artykułu w gazecie o przeprowadzonej eksmisji. Przede wszystkim działanie osoby odpowiedzialnej za treść artykułu prasowego nie było bezprawne skoro powódka została zobowiązana do opuszczenia mieszkania na skutek prawomocnego wyroku sądu. Ponadto w okolicznościach faktycznych sprawy nie sposób obciążyć pozwanego za treść artykułu prasowego bowiem nie był jego autorem, a na treść artykułu nie miał żadnego wpływu. W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób także podzielić stanowiska powódki, jakoby działania pozwanego skutkowały naruszeniem dobra osobistego powódki w postaci jej zdrowia. Powódka nie opuściła dobrowolnie lokalu dlatego Spółdzielnia złożyła pozew o eksmisję. Zatem zadośćuczynienie za krzywdę polegającą na rozstroju zdrowia i naruszeniu dóbr osobistych sąd uznał za bezzasadne (art. 448 w zw. z art. 23 i 24 k.c.). Nie doszło bowiem do naruszenia dóbr osobistych powódki na skutek wydania orzeczenia, a nadto nie ma adekwatnego związku przyczynowego.

O kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. mając przede wszystkim na uwadze położenie życiowe, w którym obecnie znajduje się powódka i jej sytuację majątkową. Kierując się tymi przesłankami Sąd obciążył powódkę tylko częścią poniesionych przez pozwanego kosztów sądowych, a mianowicie kwota 500,00 zł.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 6 pkt.7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), a mając na uwadze wynik sprawy przyznano powyższe koszty od Skarbu Państwa (1476,00 zł wynagrodzenie z podatkiem VAT). Koszty należne pełnomocnikowi powódki z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej wynosiły 7.200,00 zł plus podatek VAT. Spośród reprezentujących powódkę pełnomocników z urzędu tylko sześciu z nich złożyło wnioski o przyznane kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu wraz z oświadczeniem, że nie zostały one uiszczone nawet w części. W tym stanie rzeczy Sąd należy koszty nieopłaconej pomocy prawnej podzielił równo pomiędzy tych pełnomocników, tj. $7.200,00 \text{ zł} : 6 = 1.200,00 \text{ zł} \times 23 \% = 276 + 1.200,00 \text{ zł} = 1.476,00 \text{ zł}$. Sąd nie znalazł podstaw, aby zróżnicować to wynagrodzenie przy podziale pomiędzy pełnomocników, albowiem nakład pracy każdego z pełnomocników był podobny.

SSO Mariola Klimczak